



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Křížem v právní věci

žalobkyně: **O. P.**, narozená X
státní příslušnice X
bytem X
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO 45768676
se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě ze dne 30. 1. 2026 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve zrušení víza dočasné ochrany označením razítkem „zrušeno“ a neprodloužením tohoto víza v cestovním dokladu žalobkyně dne 21. 1. 2026

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala vydání rozsudku, kterým by soud určil, že zásah žalovaného spočívající ve „zrušení víza dočasné ochrany vyznačením razítka „zrušeno“ a zároveň neprodloužení tohoto víza dne 21. 1. 2026“, byl nezákonný. Zároveň požadovala, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jejích práv a přikázal mu, aby obnovil stav před tímto zásahem.
2. V žalobě žalobkyně uvedla, že v červenci 2025 uprchla z Ukrajiny z důvodu válečného konfliktu a dne 7. 7. 2025 požádala o dočasnou ochranu na Kypru, kde setrvala přibližně

jeden měsíc. Následně přicestovala do České republiky, kde jí dne 7. 8. 2025 byla bez problému udělena dočasná ochrana. V lednu 2026 žalobkyně zažádala o prodloužení dočasné ochrany o další rok, avšak když se dne 21. 1. 2026 dostavila na pracoviště žalovaného k vylepení nového vízového štítku, pracovnice žalovaného její stávající vízum označila jako zrušené a toliko ústně žalobkyni sdělila, že důvodem je dříve udělené vízum na Kypru.

3. Žalobkyně následně argumentovala rozsudkem SDEU ze dne 27. 2. 2025 ve věci C-753/23 *Krasilova* stran přípustnosti zásahové žaloby. Upozornila na to, že unijní právo neumožňuje současné čerpání výhod spojených s dočasnou ochranou ve více členských zemích současně, ale nijak neomezuje druhotné pohyby držitelů dočasné ochrany, jak potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze, podle níž nelze použít právní úpravu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“) pro rozpor s unijním právem. Žalobkyně odkázala na podrobný metodický popis obsažený v rozsudcích Nejvyššího správního soudu, jak má žalovaný postupovat, když zjistí, že žadateli o dočasnou ochranu je tato již poskytována v jiné členské zemi. Žalovaný měl tedy ověřit, zda žalobkyni vízum na Kypru již zaniklo udělením dočasné ochrany v České republice, a pokud ne, měl se jí dotázat, zda souhlasí se zánikem dočasné ochrany na Kypru prodloužením dočasné ochrany v České republice. Dřívější dočasná ochrana v jiném státě EU nemůže být důvodem zrušení víza v ČR a již vůbec ne v situaci, kdy žalobkyni již Česká republika toto vízum jednou udělila, čímž převzala odpovědnost za její útočiště před válkou, která na Ukrajině stále panuje. Žalovaný nemohl v žádném případě dosavadní vízum žalobkyně zrušit a neprodloužit.
4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že je třeba brát jako důležitý údaj den, kdy žalobkyně získala pobytové oprávnění, nikoliv datum, kdy si žádost o poskytnutí dočasné ochrany podala. Přestože žalobkyně o dočasnou ochranu na Kypru požádala dne 7. 7. 2025, z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy (Temporary Protection Platform, dále jen „TPD“) vyplývá, že jí byla udělena až dne 24. 9. 2025. Ze sdělení ministerstva Kyprské republiky dle žalovaného vyplývá, že žalobkyně dne 7. 7. 2025 podala žádost o udělení dočasné ochrany na Kypru (pozn. je zde uvedeno „you lodged on 07/07/2025“ což lze přeložit jako „jste se přihlásila 07/07/2025“). V tomto dokumentu se dále uvádí, že žalobkyně splňuje kritéria pro udělení dočasné ochrany a je jí doporučeno požádat imigrační oddělení o nové povolení k pobytu (pozn. je zde uvedeno „a new residence permit“). Tímto „novým povolením k pobytu“ se rozumí povolení k pobytu, které kyperské státní orgány vydávají držitelům dočasné ochrany. Žalovaný se prostřednictvím TPD dotázal kyperské strany na přesné datum, kdy žalobkyně získala povolení k pobytu na základě dočasné ochrany, dosud však neobdržel odpověď.
5. Žalobkyně se mýlí, pokud uvádí, že při zániku dočasné ochrany žalovaný postupoval podle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina. K zániku dočasné ochrany žalobkyně došlo ze zákona, konkrétně dle § 5 odst. 8 písm. b) téhož zákona. Žalovaný k tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2025, č. j. 21 Azs 144/2025-23: „*Konstrukce § 5 odst. 8 písm. b) lex Ukrajina je totiž zcela záměrně nastavena tak, že zánik dočasné ochrany nastává automaticky, bez vedení správního řízení a bez vydání rozhodnutí.*“ Podotkl, že i sama směrnice o dočasné ochraně počítá s tím, že jakmile cizinec získá dočasnou ochranu, zaniká tím předchozí dočasná ochrana udělená v jiném členském státě; proto s ní není § 5 odst. 8

písm. b) Legis Ukrajina v rozporu. Tento závěr žalovaný podpořil i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2025, č. j. 21 Azs 144/2025-23.

6. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
7. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
8. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
9. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen.
10. Podle § 87 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
11. Podle § 1 odst. 2 Legis Ukrajina ustanovení tohoto zákona se použijí přednostně před ustanoveními jiných právních předpisů upravujících právní vztahy podle odstavce 1, nestanoví-li tento zákon jinak.
12. Podle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.
13. Podle § 5 odst. 7 Legis Ukrajina ve věci neudělení nebo odnětí dočasné ochrany se použije zákon o dočasné ochraně cizinců.
14. Podle § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany dále zaniká udělením dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady jiným členským státem Evropské unie.
15. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud při svých úvahách vycházel z kritérií pro určení nezákonného zásahu, jak byla definována v judikatuře správních soudů, zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny tyto podmínky: žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
17. Podstatou sporu v projednávané věci je splnění *třetí* podmínky, tedy otázka, zda se jednalo o zásah zákonný či nikoli.

18. Žalobkyně se pokouší na svou věc vztáhnout závěry rozhodnutí správních soudů, které navazovaly na rozsudek SDEU ze dne 27. 2. 2025 ve věci C-753/23 *Krasiliva*. V rozhodnutích, jichž se dovolává, však soudy posuzovaly skutkově a právně odlišné případy a pro rozpor s unijním právem vyloučily toliko aplikaci § 5 odst. 1 písm. c) a d) Legis Ukrajina, tedy označení žádosti o dočasnou ochranu za nepřijatelnou z důvodu podání žádosti o toto pobytové oprávnění či jeho udělení v jiném členském státě.
19. Ve věci žalobkyně se však nejedná o situaci, kdy by žalobkyně podala žádost o udělení dočasné ochrany a žalovaný ji bez dalšího označil za nepřijatelnou z důvodu, že žalobkyně požívá dočasnou ochranu v Kyprské republice. Žalobkyně totiž sama tvrdí, že již požívala dočasnou ochranu, která jí byla dříve v České republice udělena.
20. Žalobkyně se rovněž mylí v tom, že jí žalovaný „českou“ dočasnou ochranu zrušil. Tak tomu ve skutečnosti nebylo, a proto nelze ve smyslu § 5 odst. 7 Legis Ukrajina postupovat podle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Postup žalovaného spočíval v aplikaci § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina. Žalovaný tak postupoval na základě zjištění, že z důvodu pozdějšího udělení dočasné ochrany žalobkyni v jiné zemi její dočasná ochrana v České republice automaticky zanikla, a on proto tuto skutečnost pouze vyznačil v jejím cestovním dokladu.
21. Datum udělení dočasné ochrany žalobkyni v České republice (7. 8. 2025) je mezi účastníky nesporné. Rozcházejí se však ohledně data, kdy žalobkyně získala dočasnou ochranu v Kyprské republice – podle žalobkyně k tomu došlo již dne 7. 7. 2025, zatímco na základě zjištění z TPD za rozhodné datum považuje 24. 9. 2025.
22. Pokud jde o potvrzení od kyprského ministerstva předložené žalobkyní, soud musí přisvědčit výkladu žalovaného. Z anglického textu potvrzení skutečně plyne, že dne 7. 7. 2025 bylo žalobkyni toliko sděleno, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v Kyprské republice, a v návaznosti na to *jí bylo doporučeno, aby si o dané pobytové oprávnění požádala*. Dokument tedy neprokazuje, že by k témuž dni skutečně došlo k udělení dočasné ochrany žalobkyni. Ze žalovaným předloženého snímku obrazovky z rozhraní evidence TPD naopak jednoznačně vyplývá, že žalobkyně byla na Kypru registrována (jako držitelka dočasné ochrany) až dne 24. 9. 2025. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neoznačila (a nepředložila) žádný důkaz, který by byl způsobilý toto zjištění vyvrátit, soudu nezbyvá než považovat tento údaj z evidence TPD za prokázaný. Soud tedy ve shodě s názorem žalovaného za den udělení dočasné ochrany žalobkyni v Kyprské republice považuje den 24. 9. 2025.
23. Dočasná ochrana, která byla žalobkyni v České republice udělena před tímto datem (7. 8. 2025), zanikla v souladu s § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina automaticky již samotným udělením dočasné ochrany žalobkyni na Kypru dne 24. 9. 2025, tedy bez jakéhokoli vlivu žalovaného.
24. Ve světle výše uvedeného je zřejmé, že namítaný zásah žalovaného dne 21. 1. 2026 spočívající ve zrušení „víza dočasné ochrany“ jeho označením razítkem „zrušeno“ a neprodloužení tohoto víza v cestovním dokladu žalobkyně dne 21. 1. 2026 byl v souladu se zákonem, jelikož žalovaný razítkem v cestovním dokladu žalobkyně toliko deklaroval skutečnost, která nastala o několik měsíců dříve ze zákona, resp. následkem udělení dočasné ochrany žalobkyni v Kyprské republice.

25. Soud odkazuje na rozsudek ze dne 11. 12. 2025, č. j. 21 Azs 144/2025-23, ve kterém Nejvyšší správní soud vysvětlil rozdíl mezi zánikem dočasné ochrany podle § 5 odst. 8 odst. b) Legis Ukrajina a jejím odnětím ze strany žalovaného následovně: *„Jedná se tedy o situaci, v níž dočasná ochrana zaniká automaticky jako právní následek jiné právní skutečnosti, totiž pozdějšího udělení totožného pobytového statusu v jiném členském státě Evropské unie. Za těchto okolností správní orgán není oprávněn ani povinen zahajovat řízení o odnětí dočasné ochrany podle § 5 odst. 7 lex Ukrajina ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně; od okamžiku, kdy byl dotčené osobě poskytnut status dočasné ochrany v jiném členském státě, již totiž v České republice neexistuje žádná dočasná ochrana, kterou by bylo možné odnímat.“*
26. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný vůči žalobkyni postupoval v rozporu se zákonem, žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě rozhodl bez jednání.
27. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 29. dubna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
samosoudce